Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2019. gada 29. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tādu tekstilizstrādājumu imports, kuriem kā izcelsmes vieta kļūdaini ir deklarēta Jamaika – Ievedmuitas nodokļa pēcmuitošanas piedziņa – Pieteikums par nodokļa atlaišanu – Regula (EEK) Nr. 2913/92 – Kopienas Muitas kodekss – 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 239. pants – Noraidošs Komisijas lēmums konkrētā gadījumā – Spēkā esamība

Lietā C-589/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Superior de Justicia de Cataluña* (Katalonijas Augstā tiesa, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 31. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 10. oktobrī, tiesvedībā

Prenatal SA

pret

Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC),

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents) un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerāladvokāte: E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretāre: L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 25. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Prenatal SA* vārdā – *P. Muñiz, abogado*,

– Spānijas valdības vārdā – *S. Jiménez García*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *A. Caeiros* un *S. Pardo Quintillán*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2019. gada 7. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir, pirmkārt, par to, vai ir spēkā Komisijas Lēmums COM(2008) 6317, galīgā redakcija (2008. gada 3. novembris), kurā ir konstatēts, ka ievedmuitas nodokļu *a posteriori* iegrāmatošana ir pamatota un šo nodokļu atlaišana konkrētajā lietā (Lieta REM 03/07) nav pamatota (turpmāk tekstā – "Lēmums REM 03/07"), un, otrkārt, par to, kā ir jāinterpretē 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 239. pants Padomes Regulā (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2700/2000 (2000. gada 16. novembris) (OV 2000, L 311, 17. lpp.), (turpmāk tekstā – "Muitas kodekss"), kā arī 905. panta 1. punkts Komisijas Regulā (EEK) Nr. 2454/93 (1993. gada 2. jūlijs), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai Nr. 2913/92 (OV 1993, L 253, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 1335/2003 (2003. gada 25. jūlijs) (OV 2003, L 187, 16. lpp.), (turpmāk tekstā – "Īstenošanas regula").

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Prenatal SA* un *Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)* (Katalonijas Reģionālā nodokļu pārsūdzības iestāde (*TEARC*), Spānija) par šīs sabiedrības pieteikumu atmaksāt ievedmuitas nodokli.

Atbilstošās tiesību normas

Kotonū nolīgums

3 Partnerattiecību nolīgums starp Āfrikas, Karību jūras reģiona un Klusā okeāna valstu grupas locekļiem, no vienas puses, un Eiropas Kopienu un tās dalībvalstīm, no otras puses, kas tika parakstīts Kotonū 2000. gada 23. jūnijā (OV 2000, L 317, 3. lpp.), Eiropas Kopienas vārdā tika apstiprināts ar Padomes Lēmumu 2003/159/EK (2002. gada 19. decembris) (OV 2003, L 65, 27. lpp.) (turpmāk tekstā – "Kotonū nolīgums"). Lai arī Kotonū nolīgums ir stājies spēkā 2003. gada 1. aprīlī, tas atbilstoši ĀKK un EK Ministru padomes Lēmumam Nr. 1/2000 (2000. gada 27. jūlijs) par pārejas posma pasākumiem, kas ir spēkā no 2000. gada 2. augusta līdz ĀKK un EK partnerattiecību nolīguma spēkā stāšanās brīdim (OV 2000, L 195, 46. lpp.), kurš savukārt tika pagarināts ar ĀKK un EK Ministru padomes Lēmumu Nr. 1/2002 (2002. gada 31. maijs) (OV 2002, L 150, 55. lpp.), provizoriski tiek piemērots no 2000. gada 2. augusta.

4 Atbilstoši Kotonū nolīguma 3. pantam "Puses [..] veic visus lietderīgos vispārīgos vai konkrētos pasākumus, lai nodrošinātu no šā Nolīguma izrietošo saistību izpildi un sekmētu tā mērķu sasniegšanu".

5 Šā nolīguma IV pielikuma 36. panta 1. punktā ir noteikts:

"Komisiju katrā [Āfrikas, Karību jūras reģiona un Klusā okeāna (ĀKK)] valstī vai katrā reģionālā grupējumā, kas to skaidri pieprasa, pārstāv delegācija delegācijas vadītāja pilnvarojumā ar attiecīgās ĀKK valsts vai valstu apstiprinājumu. Ja delegācijas vadītāju ieceļ ĀKK valstu grupai, veic atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu, ka delegācijas vadītāju pārstāv vietnieks, kas dzīvo katrā no valstīm, kurā nedzīvo delegācijas vadītājs. Delegācijas vadītājs pārstāv Komisiju visās tās kompetences jomās un visās darbībās."

6 Minētā nolīguma V pielikuma 1. pantā "ĀKK valstu izcelsmes" precēm, kas ievestas Eiropas Savienībā, ir paredzēts preferenciāls tarifa režīms tādā ziņā, ka šīs preces Savienībā drīkst ievest bez muitas nodokļiem un maksājumiem ar līdzvērtīgu iedarbību.

7 Šā V pielikuma 1. protokols (turpmāk tekstā – "1. protokols"), kas ir šā pielikuma neatņemama sastāvdaļa, ir par jēdziena "noteiktas izcelsmes izstrādājumi" definīciju un administratīvās sadarbības metodēm. Tajā ir iekļauts 15. pants "Pārvadājumu sertifikāta EUR.1 izdošanas procedūra", kurā ir noteikts:

"1. Pārvadājumu sertifikātu EUR.1 izdod eksportētājvalsts muitas iestādes pēc eksportētāja rakstiska pieteikuma vai, ja eksportētājs uzņemas atbildību, pēc viņa pilnvarota pārstāvja rakstiska pieteikuma.

2. Šim nolūkam eksportētājs vai viņa pilnvarots pārstāvis aizpilda gan pārvadājumu sertifikātu EUR.1, gan pieteikuma veidlapu, kuru paraugi doti IV pielikumā. Šīs veidlapas aizpilda saskaņā ar šā protokola noteikumiem. Ja raksta ar roku, lieto tinti un raksta ar drukātiem burtiem. Izstrādājumu apraksts jāsniedz šim nolūkam atvēlētajā ailē, neatstājot tukšas rindas. Ja aile nav pilnīgi aizpildīta, tad zem pēdējās apraksta rindas pār visu tukšo laukumu jāievelk horizontāla līnija.

3. Eksportētājam, kurš iesniedz pieteikumu pārvadājumu sertifikāta EUR.1 saņemšanai, jābūt gatavam pēc tās ĀKK eksportētājvalsts muitas iestāžu pieprasījuma, kura izdod pārvadājumu sertifikātu EUR.1, jebkurā laikā iesniegt visus attiecīgos dokumentus, kas apliecina attiecīgo izstrādājumu noteiktas izcelsmes statusu, kā arī atbilstību citām šā protokola prasībām.

4. ĀKK eksportētājvalsts muitas iestādes pārvadājumu sertifikātu EUR.1 izdod tad, ja attiecīgos izstrādājumus var uzskatīt par ĀKK valstu vai kādas citas 6. pantā minētas valsts izcelsmes izstrādājumiem un tie atbilst citām šā protokola prasībām.

5. Izdevējas muitas iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai pārbaudītu izstrādājumu noteiktas izcelsmes statusu un atbilstību citām šā protokola prasībām. Šim nolūkam tām ir tiesības prasīt jebkurus pierādījumus un veikt jebkādas eksportētāja pārskatu pārbaudes vai citas vajadzīgās pārbaudes. [..]"

8 Šā protokola 31. panta "Savstarpējā palīdzība" 2. punktā ir noteikts:

"Lai nodrošinātu šā protokola pareizu piemērošanu, Kopiena, [aizjūras zemes un teritorijas (AZT)], ĀKK valstis ar kompetento muitas pārvalžu starpniecību palīdz viena otrai, pārbaudot pārvadājumu sertifikātu EUR.1, faktūrrēķina deklarāciju vai piegādātāja deklarāciju autentiskumu un šajos dokumentos sniegtās informācijas pareizību.

Institūcijas, pie kurām vēršas, sniedz attiecīgo informāciju par apstākļiem, kādos izstrādājums ir izgatavots, īpaši norādot apstākļus, kādos ir ievēroti izcelsmes noteikumi dažādajās attiecīgajās ĀKK valstīs, dalībvalstīs, AZT."

9 Minētā protokola 32. panta "Izcelsmes apliecinājumu pārbaude" 1., 3. un 7. punktā ir noteikts:

"1. Izcelsmes apliecinājumu sekojošas pārbaudes veic izlases veidā vai gadījumos, kad importētājvalsts muitas iestādēm ir pamatotas šaubas par šo dokumentu autentiskumu, attiecīgo izstrādājumu noteiktas izcelsmes statusu vai citu šā protokola prasību izpildi.

[..]

3. Pārbaudi veic eksportētājvalsts muitas iestādes. Šim nolūkam tām ir tiesības pieprasīt jebkurus pierādījumus un veikt jebkādu eksportētāja pārskatu pārbaudi vai citu vajadzīgu pārbaudi.

[..]

7. Ja pārbaudes procedūra vai jebkura cita pieejamā informācija norāda, ka pārkāpti šā protokola noteikumi, ĀKK valsts pēc savas ierosmes vai pēc Kopienas pieprasījuma pietiekami steidzami veic atbilstīgas izmeklēšanas vai organizē tās, lai atklātu un nepieļautu šādus pārkāpumus, un šim nolūkam attiecīgā ĀKK valsts var uzaicināt Kopienu piedalīties šajās izmeklēšanās."

10 Saskaņā ar 1. protokola 37. pantu:

"1. Izveido Muitas sadarbības komiteju, še turpmāk – "Komiteja", un uzdod tai īstenot administratīvo sadarbību, lai izlabotu un vienveidotu šā protokola piemērošanu, un veikt jebkuru citu uzdevumu muitas jomā, ko tai var uzticēt.

2. Komiteja regulāri pārbauda izcelsmes noteikumu piemērošanas ietekmi uz ĀKK valstīm un īpaši uz vismazāk attīstītajām ĀKK valstīm un ierosina Ministru padomei atbilstīgus pasākumus.

3. Komiteja pieņem lēmumus par kumulāciju ar 6. pantā noteiktajiem nosacījumiem.

4. Komiteja pieņem lēmumus par atkāpēm no šā protokola ar 38. pantā noteiktajiem nosacījumiem [Šā protokola 38. pantā minētajos apstākļos Komiteja pieņem lēmumus par atkāpēm no šā protokola].

[..]

6. Komitejā, no vienas puses, ir dalībvalstu eksperti un Komisijas amatpersonas, kuras ir atbildīgas par muitas jautājumiem, un, no otras puses, eksperti, kas pārstāv ĀKK valstis, un ĀKK valstu reģionālo grupējumu amatpersonas, kuras ir atbildīgas par muitas jautājumiem. Komiteja nepieciešamības gadījumā var iesaistīt atbilstīgus ekspertus."

Muitas kodekss

11 Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir noteikts:

"Izņemot gadījumus, kas minēti 217. panta 1. punkta otrajā un trešajā daļā, vēlāku iegrāmatošanu nedrīkst izdarīt, ja:

[..]

b) likumā noteiktā, bet nesamaksātā nodokļa summa nav bijusi iegrāmatota muitas dienestu kļūdas dēļ, kuru par maksājumu atbildīgā persona praktiski nav varējusi konstatēt, šī persona ir rīkojusies labā ticībā un izpildījusi visus spēkā esošo tiesību aktu noteikumus attiecībā uz muitas deklarāciju.

   Ja preču preferenciālais statuss ir noteikts, pamatojoties uz administratīvās sadarbības sistēmu, kas ietver trešās valsts dienestus, tad šo dienestu izdots sertifikāts, ja tas izrādītos nepatiess, būtu kļūda, ko nevarētu praktiski konstatēt punkta pirmās daļas nozīmē.

   Nepareizi izdots sertifikāts tomēr nav kļūda, ja sertifikāts pamatojas uz eksportētāja nepareizi sniegtiem faktiem, izņemot gadījumus, kad ir acīmredzams, ka izdevēji dienesti ir bijuši informēti vai ka tiem ir bijis jābūt informētiem, ka preces neatbilst nosacījumiem, kas jāievēro, lai tiem [tām] varētu noteikt preferenciālu režīmu.

[..]"

12 Atbilstoši šā kodeksa 239. pantam:

"1. Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus var atmaksāt vai atlaist 236., 237. un 238. pantā neminētos gadījumos:

– kurus nosaka saskaņā ar Komitejas procedūru;

– kurus radījuši apstākļi, kādos attiecīgo personu nevar saistīt ar krāpšanu vai klaju nolaidību. Gadījumus, kādos šo noteikumu piemēro, un tā piemērošanas kārtību nosaka saskaņā ar Komitejas procedūru. Atmaksāšana vai atlaišana var būt atkarīga no īpašu nosacījumu izpildes.

2. Nodokļus atmaksā vai atlaiž 1. punktā minēto iemeslu dēļ, ja attiecīgajā muitas iestādē saņemts iesniegums divpadsmit mēnešu laikā no dienas, kurā muitas nodokļu summa darīta zināma parādniekam.

[..]"

Īstenošanas regula

13 Īstenošanas regulas IV daļā par muitas parādu ir iekļauta tās III sadaļa "Muitas parāda summas piedziņa". Šajā sadaļā ir ietverti šīs regulas 868.–876.a pants par pieteikumiem, kas iesniegti saskaņā ar Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Minētās regulas 871. pantā ir noteikts:

"1. Muitas iestāde nosūta lietu Komisijai, lai to izšķirtu saskaņā ar 872. līdz 876. pantā izklāstīto procedūru, ja attiecīgā iestāde uzskata, ka nav ievēroti Kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētie nosacījumi, un:

– uzskata, ka Komisija pieļāvusi kļūdu Kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta nozīmē,

– uz lietas apstākļiem attiecas secinājumi izmeklēšanā, ko Komisija veikusi saskaņā ar Padomes 1997. gada 13. marta Regulu (EK) Nr. 515/97 par dalībvalstu administratīvo iestāžu savstarpēju palīdzību un minēto iestāžu un Komisijas sadarbību, lai nodrošinātu muitas un lauksaimniecības tiesību aktu pareizu piemērošanu [(OV 1997, L 82, 1. lpp.)], vai saskaņā ar citiem Kopienas tiesību aktiem vai nolīgumiem, kurus Kopiena noslēgusi ar valsti vai valstu grupu un kuros paredzēta šāda Kopienas veikta izmeklēšana, vai

[..]

2. Šā panta 1. punktā minētie gadījumi tomēr nav jānodod Komisijas izskatīšanai, ja:

[..]

– Komisija jau izskata lietu, kura skar līdzvērtīgus faktiskos un tiesiskos jautājumus.

3. Komisijai iesniegtajā dokumentācijā iekļauj visas ziņas, kas nepieciešamas pilnīgai lietas izskatīšanai.
[..]

[..]

6. Ja rodas viena no turpmāk norādītajām situācijām, Komisija nosūta dokumentāciju atpakaļ muitas iestādei un 872.–876. pantā norādīto procedūru neuzskata par uzsāktu:

[..]

– saskaņā ar 1. un 2. punktu dokumentācija nav jāpārsūta,

[..].”

14 Īstenošanas regulas 873. panta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Pēc apspriešanās ar ekspertu grupu, kurā ir visu dalībvalstu pārstāvji un kas sanāk komitejā, lai izskatītu attiecīgo lietu, Komisija pieņem lēmumu par to, vai izskatāmās lietas apstākļi ir tādi, ka attiecīgie nodokļi nav jāiegrāmato.”

15 Īstenošanas regulas IV daļas IV sadaļā ietilpstošajā 3. nodaļā “Īpaši noteikumi Kodeksa 239. panta piemērošanai” esošajā 905. pantā ir noteikts:

“1. Ja saskaņā ar Kodeksa 239. panta 2. punktu iesniegtu atmaksāšanas vai atlaišanas pieteikumu argumentē ar pierādījumiem, kas var apliecināt īpašu situāciju tādu apstākļu dēļ, kuros attiecīgajai personai nevar piedēvēt ļaunprātību vai acīmredzamu nolaidību, dalībvalsts, kurai ir piederīga attiecīgā muitas lēmējiestāde, pārsūta lietu Komisijai, lai to nokārtotu saskaņā ar 906. līdz 909. pantā izklāstīto procedūru, ja:

[..]

– uz lietas apstākļiem attiecas secinājumi izmeklēšanā, ko Komisija veikusi saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 515/97 vai saskaņā ar citiem Kopienas tiesību aktiem vai nolīgumiem, kurus Kopiena noslēgusi ar valstīm vai valstu grupām un kuros ir paredzēta šāda Kopienas veikta izmeklēšana, vai

[..]

2. Šā panta 1. punktā minētie gadījumi tomēr nav jānodod Komisijas izskatīšanai, ja:

[..]

– Komisija jau izskata lietu, kura skar līdzvērtīgus faktiskos un tiesiskos jautājumus.

3. Komisijai iesniegtajā dokumentācijā iekļauj visas ziņas, kas nepieciešamas pilnīgai lietas izskatīšanai.
[..]

[..]

6. Ja rodas viena no turpmāk norādītajām situācijām, Komisija nosūta dokumentāciju atpakaļ muitas iestādei un 906. līdz 909. pantā norādīto procedūru neuzskata par uzsāktu:

[..]

– saskaņā ar 1. un 2. punktu dokumentācija nav jāpārsūta,

[..].”

16 Atbilstoši Īstenošanas regulas 907. panta pirmajai daļai:

“Pēc apspriešanās ar ekspertu grupu, kurā ir visu dalībvalstu pārstāvji un kas sanāk komitejā, lai izskatītu attiecīgo lietu, Komisija pieņem lēmumu par to, vai izskatāmā situācija ir pamats nodokļu atmaksāšanai vai atlaišanai.”

Lēmums REM 03/07

17 Lēmums REM 03/07 ir par pieteikumu atlaist ievedmuitas nodokļus, ar kuriem aplikti tekstilizstrādājumi, attiecībā uz kuriem Jamaikas muitas iestādes ir izdevušas preču pārvadājuma sertifikātus EUR.1 (turpmāk tekstā – "sertifikāti EUR.1") un kuri Savienībā ir importēti 2002.–2005. gadā.

18 Šajā lēmumā Komisija atgādināja, ka faktu rašanās laikā attiecīgās preces varēja importēt Savienībā ar atbrīvojumu no ievedmuitas nodokļiem, jo attiecībā uz tiem bija izdoti sertifikāti EUR.1, kas apliecina to Jamaikas izcelsmi. 2005. gada martā rīkotajā misijā pārbaudījusi šo preču izcelsmi, tā konstatēja, ka šī izcelsme, kā arī no tās izrietošais preferenciālā tarifa režīms, esot piešķirti, pamatojoties uz nepareiziem faktu izklāstiem, ko veikuši Jamaikas eksportētāji.

19 Minētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka šajā gadījumā, pirmām kārtām, Jamaikas muitas iestādes nav pieļāvušas nevienu kļūdu Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē un, otrām kārtām, ka tajā nav īpašas situācijas šā kodeksa 239. panta izpratnē. Tāpēc, neizvērtējusi citus šajās tiesību normās paredzētos nosacījumus, tā nolēma, ka minētajā lēmumā aplūkotajā konkrētajā gadījumā ir pamats ievedmuitas nodokļus iegrāmatot *a posteriori*, nevis šos nodokļus atlaist.

20 Prasību atcelt Lēmumu REM 03/07 Eiropas Savienības Vispārējā tiesā iesniedza sabiedrība, kas bija lūgusi atlaist ievedmuitas nodokļus konkrētajā gadījumā, kura dēļ tika pieņemts šis lēmums. Ar 2013. gada 9. decembra rīkojumu *El Corte Inglés*/Komisija (T-38/09, nav publicēts, EU:T:2013:675) Vispārējā tiesa, uzskatīdama, ka šai prasībai paziņojuma par ievedmuitas nodokļu piedziņu atcelšanas rezultātā ir zudis priekšmets un ka Lēmumam REM 03/07 nevar būt tiesisku seku attiecībā uz šīs sabiedrības tiesisko situāciju, nolēma izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

21 Laikā no 2002. gada līdz 2004. gadam *Prenatal* Spānijā importēja apģērbus, uzrādot Jamaikas iestāžu izdotus sertifikātus EUR.1, kuros kā preferenciālā izcelsme bija norādīta "Jamaika". Pamatojoties uz šiem sertifikātiem, Spānijas muitas iestādes saskaņā ar Kotonū nolīguma V pielikuma 1. pantu piemēroja šim importam preferenciāla tarifa režīmu.

22 2005. gada martā Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) kopā ar vairāku dalībvalstu pārstāvjiem veica izmeklēšanu, lai noskaidrotu šo ar sertifikātiem EUR.1 Savienībā ievesto apģērbu izcelsmi. Savā misijas ziņojumā (turpmāk tekstā – "*OLAF* 2005. gada ziņojums") *OLAF* konstatēja, ka *Prenatal* importēto apģērbu ražošanā ir izmantotas no Ķīnas vai Honkongas importētas sastāvdaļas un tādēļ par to izcelsmes valsti Kotonū nolīguma noteikumu izpratnē nav uzskatāma Jamaika.

23 Šīs izmeklēšanas gaitā izdarīto secinājumu rezultātā Jamaikas iestādes anulēja strīdīgos sertifikātus EUR.1 attiecīgajam laikposmam. Pēc šo sertifikātu anulēšanas Spānijas iestādes veica *Prenatal* saistībā ar šo importu maksājamo ievedmuitas nodokļu summu piedziņu *a posteriori*.

24 2006. gada 10. maijā *Prenatal* vērsās *Dependencia Regional de Aduanas de la Delegación Especial de Cataluña* (Īpašās pārstāvniecības Katalonijā Reģionālā muitas pārvalde, Spānija) (turpmāk tekstā – "Reģionālā muitas pārvalde"), lūdzot, pamatojoties uz Muitas kodeksa 239. pantu, atmaksāt šo muitas nodokli.

25 Reģionālā muitas pārvalde – uzskatot, ka *Prenatal* ar savu šā lūguma pamatošanai izklāstīto argumentāciju apšauba to, kas secināts *OLAF* 2005. gada ziņojumā, – saskaņā ar Īstenošanas regulas 905. panta 1. punktu pārsūtīja šo lūgumu un ar to saistīto lietas dokumentāciju Komisijai. Komisija

uzskatīja, ka *Prenatal* gadījums tiesisko un faktisko apstākļu ziņā ir salīdzināms ar kādu citu gadījumu, proti, gadījumu, kas tiek aplūkots lietā REM 03/07, un saskaņā ar Īstenošanas regulas 905. panta 6. punktu nosūtīja lietas dokumentāciju atpakaļ.

26 Pēc tam, kad Komisija bija pieņēmusi Lēmumu REM 03/07, Reģionālā muitas pārvalde noraidīja gan *Prenatal* lūgumu veikt atmaksu, gan tās pēc tam *TEARC* iesniegto sūdzību. Tāpēc šī sabiedrība cēla prasību *Tribunal Superior de Justicia de Cataluña* (Katalonijas Augstā tiesa, Spānija).

27 Iesniedzējtiesā *Prenatal* apšauba Lēmuma REM 03/07 spēkā esamību tāpēc, ka Komisija, secinādama gan to, ka Jamaikas muitas iestādes nav pieļāvušas kļūdu Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē, gan to, ka nav īpašas situācijas šā kodeksa 239. panta izpratnē, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. *TEARC* apstrīd šo argumentāciju.

28 Šādos apstākļos *Tribunal Superior de Justicia de Cataluña* (Katalonijas Augstā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Savienības tiesībām, proti, Kopienas Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktam un 239. pantam, ir pretrunā [Lēmums REM 03/07], kurā ir konstatēts, ka saistībā ar tādu tekstilizstrādājumu ievešanu, kuriem kā izcelsmes vieta ir deklarēta Jamaika, ir jāiegrāmato neiekasētais ievedmuitas nodoklis un šā nodokļa atlaišana konkrētajā lietā nav pamatota?

2) Vai – gadījumā, ja ir lūgta nodokļa atlaišana un Komisija dara zināmu vai nu savu lēmumu par to, ka attiecīgās lietas faktiskie un tiesiskie apstākļi ir līdzīgi kādas iepriekšējas, tās jau izskatītas lietas apstākļiem, vai lēmumu par to, ka tā izskata kādu līdzīgu lietu, – jebkurš no šiem lēmumiem ir jāuzskata par tiesību aktu, kas ir tiesiski saistošs tās dalībvalsts iestādēm, kurā tiek lūgta nodokļa atlaišana, un tātad persona, kas lūdz nodokļa atlaišanu ([Muitas kodeksa] 239. pants) vai nodokļa neiegrāmatošanu ([šā kodeksa] 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts), var to pārsūdzēt?

3) Vai – gadījumā, ja šāds Komisijas lēmums nav uzskatāms par tiesiski saistošu, – dalībvalsts iestāžu ziņā ir izvērtēt, vai attiecīgajā lietā ir līdzīgi faktiskie un tiesiskie apstākļi?

4) Vai – ja apstiprinošas atbildes gadījumā ir veikta šāda analīze un secināts, ka šādu apstākļu nav, – ir jāpiemēro [Īstenošanas regulas] 905. panta 1. punkts un tādējādi Komisijai ir jāpieņem lēmums, kas ir tiesiski saistošs šādām valsts iestādēm?"

Par lūgumu atkārtoti uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu

29 Ar aktu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 15. februārī, *Prenatal* lūdza izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 83. pantu, pamatojoties uz to, ka ģenerāladvokātes secinājumos neesot ņemti vērā faktiskie apstākļi, kas šīs sabiedrības ieskatā ir būtiski Lēmuma REM 03/07 spēkā esamības izvērtēšanā.

30 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši LESD 252. panta otrajai daļai ģenerāladvokāts, ievērojot pilnīgu objektivitāti un neatkarību, atklātā tiesas sēdē sniedz pamatotus secinājumus lietās, kurās saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtiem ir vajadzīga ģenerāladvokāta piedalīšanās. Tiesai nav saistoši nedz šie secinājumi, nedz pamatojums, ar kādu ģenerāladvokāts tos izdara. Tādējādi viena lietas dalībnieka nepiekrišana ģenerāladvokāta secinājumiem, lai kādi arī būtu viņa šajos secinājumos aplūkotie jautājumi, pati par sevi nevar būt mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu pamatojošs iemesls (spriedums, 2019. gada 21. marts, *Verkehrsbetrieb Hüttebräucker* un *Rhenus Veniro*, C-266/17 un C-267/17, EU:C:2019:241, 55. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

31 Savukārt Tiesa, uzklausījusi ģenerāladvokātu, saskaņā ar tās Reglamenta 83. pantu var jebkurā brīdī izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, tostarp tad, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz kādu lietas dalībnieku vai Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minēto ieinteresētu personu neapspriestu argumentu.

32 Šajā gadījumā savā lūgumā atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu *Prenatal* būtībā tikai izklāsta savu nepiekrišanu ģenerāladvokātes secinājumiem un neizklāsta nevienu jaunu argumentu, pamatojoties uz kuru šī lieta būtu jāizspriež. Tādējādi Tiesa, uzklausījusi ģenerāladvokāti, uzskata, ka tai ir visa vajadzīgā informācija, lai spriestu par tai iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, un, lai to izspriestu, nav jāņem vērā arguments, kas tajā nav ticis iztirzāts.

33 Līdz ar to pieteikums par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu ir jānoraida.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

34 Pirmajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā lūdz Tiesai izvērtēt, vai Lēmums REM 03/07, ņemot vērā Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, kā arī šā kodeksa 239. pantu, ir spēkā.

35 Ievadam jānorāda, ka ar Lēmumu REM 03/07 Komisija noraidīja lūgumu atlaist ievedmuitas nodokļus konkrētā gadījumā, pamatojoties uz Muitas kodeksu, kā arī Īstenošanas regulu, konkrēti, pirmkārt, šā kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, skatot to kopsakarā ar Īstenošanas regulas 871. un 873. pantu, kā arī, otrkārt, uz minētā kodeksa 239. pantu, skatot to kopsakarā ar šīs regulas 905. un 907. pantu. Kad šī iestāde lemj par šādu lūgumu, pamatojoties uz šīm tiesību normām, tai importēšanas valsts muitas iestāžu vietā ir jāpārbauda noteiktu preču importēšanas apstākļi un atbilstošo muitas noteikumu piemērošana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, Komisija/*Combaro*, C-574/17 P, EU:C:2018:598, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmo daļu vēlāku ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa iegrāmatošanu neizdara, ja "likumā noteiktā, bet nesamaksātā nodokļa summa nav bijusi iegrāmatota muitas dienestu kļūdas dēļ, kuru par maksājumu atbildīgā persona praktiski nav varējusi konstatēt, šī persona ir rīkojusies labā ticībā un izpildījusi visus spēkā esošo tiesību aktu noteikumus attiecībā uz muitas deklarāciju". Šajā tiesību normā paredzētie nosacījumi ir kumulatīvi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 18. oktobris, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 30. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2011. gada 15. decembris, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 47. punkts).

37 Savukārt Muitas kodeksa 239. pants – atbilstoši Tiesas judikatūras atziņai – ir vispārējā taisnīguma klauzula, kas nozīmē, ka ir jāatlaiž ievedmuitas nodoklis, ja ir izpildīti divi nosacījumi, proti, pastāv īpaša situācija un nodokļa maksātājs nav pieļāvis acīmredzamu nolaidību vai izdarījis krāpšanu (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, Komisija/*Combaro*, C-574/17 P, EU:C:2018:598, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Šajā gadījumā Komisija uzskatīja, ka, pirmkārt, Jamaikas muitas iestādes, izdodamas šajā lietā aplūkotos sertifikātus EUR.1, nav pieļāvušas nevienu kļūdu šā kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē un, otrkārt, ka nav īpašas situācijas minētā kodeksa 239. panta izpratnē, kas varētu pamatot samaksāto ievedmuitas nodokļu atlaišanu. Tādējādi tā, neizvērtējusi pārējos šajās tiesību normās paredzētos nosacījumus, nolēma, ka Lēmumā REM 03/07 aplūkotajā gadījumā ievedmuitas nodokļu atlaišana nav jāpiešķir.

39 Iesniedzējtiesā *Prenatal* apgalvo, ka Komisija – šajā lēmumā secinājusi, ka nav nedz kļūdas Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē, nedz īpašas situācijas šā kodeksa 239. panta izpratnē, – esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tāpēc iesniedzējtiesa vaicā Tiesai, vai, ņemot vērā šajās tiesību normās noteiktās prasības, minētais lēmums ir spēkā.

Par kļūdas Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē esamību

40 Atbilstoši Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrajā daļā noteiktajam trešās valsts muitas iestāžu veikta nepatiesa sertifikāta EUR.1 izdošana principā ir "kļūda, ko [par maksājumu atbildīgā persona] nevarētu praktiski konstatēt" šīs tiesību normas pirmās daļas izpratnē. Tomēr minētās tiesību normas trešajā daļā ir precizēts, ka "nepareizi izdots sertifikāts tomēr nav kļūda, ja sertifikāts pamatojas uz eksportētāja nepareizi sniegtiem faktiem, izņemot gadījumus, kad ir acīmredzams, ka izdevēji dienesti ir bijuši informēti vai ka tiem ir bijis jābūt informētiem, ka preces neatbilst nosacījumiem, kas jāievēro, lai tiem [tām] varētu noteikt preferenciālu režīmu".

41 Jautājumā par to, vai ir kļūda šīs tiesību normas izpratnē tāda situācijā kā tā, kurā ir pieņemts Lēmums REM 03/07, nav strīda par to, ka attiecīgie sertifikāti EUR.1, ko izdevušas Jamaikas muitas iestādes, bija nepatiesi, jo attiecīgās preces bija ražotas Jamaikā ne tikai un vienīgi no tekstilšķiedras, bet gan no Ķīnas izcelsmes audumiem un tāpēc neatbilda nosacījumiem, kas ļautu tiem piemērot preferenciāla tarifa režīmu, kas attiecināms uz ĀKK valstu izcelsmes precēm saskaņā ar Kotonū nolīgumu. Nav strīda arīdzan par to, ka šie sertifikāti ir izdoti, pamatojoties uz nepareizu faktu izklāstu, ko veicis attiecīgo preču eksportētājs un tā piegādātājs, kas ir iedibinājies vienā no Jamaikas brīvajām zonām.

42 Šajos apstākļos ir jānoskaidro, vai ir bijis acīmredzams – kā tas prasīts Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta trešās daļas beigās – ka Jamaikas muitas iestādes zināja vai tām būtu bijis jāzina, ka attiecīgās preces neatbilst nosacījumiem, kas jāievēro, lai tām varētu tikt noteikts preferenciālais režīms saskaņā ar Kotonū nolīgumu.

43 Šajā ziņā Tiesas judikatūras atziņa ir tāda, ka tam, kurš atsaucas uz šīs tiesību normas beigās noteikto izņēmumu, ir jāpierāda, ka šā izņēmuma piemērošanas nosacījumi ir izpildīti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 9. marts, *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04, EU:C:2006:162, 45. punkts, un rīkojumu, 2010. gada 1. jūlijs, *DSV Road*/Komisija, C-358/09 P, nav publicēts, EU:C:2010:398, 58. punkts). Tādējādi ikvienam, kas ir tiesīgs apstrīdēt Komisijas, pamatojoties uz Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta trešo daļu, pieņemtā lēmuma likumīgumu vai spēkā esamību, ir jāpierāda, ka bija acīmredzami, ka sertifikātu EUR.1 izdevušās iestādes zināja vai tām bija jāzina, ka attiecīgās preces neatbilst nosacījumiem, kas jāievēro, lai tām varētu tikt noteikts preferenciālais režīms.

44 Tālab Savienības likumdevēja tai piešķirto pilnvaru īstenošanā Komisijai, pamatojoties uz tai iesniegtajiem pierādījumiem, ir jānovērtē attiecīgo preču eksportēšanas nosacījumi un tas, vai sertifikātu izdevušās iestādes ir piemērojušas atbilstošos muitas noteikumus, lai konstatētu, vai ir acīmredzami, ka šīs iestādes par to zināja vai tām bija par to jāzina. Šā novērtējuma veikšanai Komisija ir apveltīta ar plašu novērtējuma brīvību (pēc analoģijas ar to, kas attiecas uz valsts muitas iestāžu veicamajām pēcmuitošanas pārbaudēm, skat. spriedumu, 2017. gada 26. oktobris, *Aqua Pro*, C-407/16, EU:C:2017:817, 61. un 73. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

45 Šajos apstākļos Savienības tiesa nedrīkst ar savu novērtējumu aizstāt Komisijas novērtējumu, bet gan tās vērtējumam ir jāaprobežojas ar jautājumu, vai šī iestāde ir pārsniegusi savas novērtējuma brīvības robežas, tai – pamatojoties uz tai iesniegtajiem pierādījumiem – secinot, ka nav acīmredzami, ka sertifikātu izdevušās iestādes zināja vai tām būtu bijis jāzina, ka preces neatbilst nosacījumiem, kas jāievēro, lai tām varētu tikt noteikts preferenciālais režīms.

46 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka gadījumā, kad Komisija ir apveltīta ar plašu novērtējuma brīvību, Savienības tiesai ir tostarp jāpārbauda ne tikai iesniegto pierādījumu saturiskā pareizība, ticamība un saskanība, bet arī jāpārliecinās, vai šie pierādījumi veido visu atbilstošo informāciju, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu sarežģītu situāciju, un vai šie pierādījumi ir tādi, ar kuriem var tikt pamatoti no šīs informācijas izdarītie secinājumi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 15. marts, *Stichting Woonlinie* u.c./Komisija, C-414/15 P, EU:C:2017:215, 53. punkts, kā arī 2017. gada 14. decembris, *EBMA*/*Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 68. un 69. punkts).

47 Tieši šo apsvērumu gaismā ir jāizvērtē, vai Komisija – nepieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā – Lēmumā REM 03/07 varēja secināt, ka Jamaikas muitas iestādes nav pieļāvušas kļūdu Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta trešās daļas izpratnē.

48 Pirmām kārtām, *Prenatal* apgalvo, ka Komisija, šajā lēmumā uzskatīdama, ka nav acīmredzami, ka Jamaikas muitas iestādes zināja, ka attiecīgās preces neatbilst nosacījumiem, kas ir vajadzīgi, lai tām varētu piemērot preferenciāla tarifa režīmu saskaņā ar Kotonū nolīgumu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

49 Lai iesniedzējtiesā pierādītu, ka Jamaikas muitas iestādēm par to bija zināms, *Prenatal* atsaucas uz pierādījumiem, kas tika iesniegti procedūrā, kuras noslēgumā Komisija pieņēma Lēmumu REM 03/07. Pirmkārt, no valsts aģentūras *Jamaica Promotions Corporation* (turpmāk tekstā – "*Jampro*") ziņojuma izrietot, ka 1998. gadā, veikusi revīziju divās ražotnēs, kas atrodas kādā no Jamaikas brīvajām zonām, tā bija konstatējusi ievērojamu atšķirību starp šo ražotņu ražošanas jaudu un saražoto preču daudzumu, kas vēlāk tika eksportēts uz Savienību. Otrkārt, 2004. gada septembra vēstulē *OLAF* esot informējis Jamaikas muitas iestādes par savām aizdomām par to, ka tekstilizstrādājumi, kas eksportēti no šīm brīvajām zonām, neatbilst noteikumiem par preferenciālo izcelsmi. Treškārt, Jamaikas oficiālajā statistiskā par importu un eksportu esot redzams, ka tekstilšķiedras imports Jamaikā nebija pietiekams, lai saražotu uz Savienību eksportētās gatavās produkcijas daudzumu. Ceturtkārt, Jamaikas muitas iestādes esot vairākkārt norādījušas uz importa deklarācijās rodamā no Ķīnas importēto preču apraksta neatbilstību konteineru īstenajam saturam. Visbeidzot, piektkārt, vairākas šo brīvo zonu amatpersonas esot norādījušas uz to, ka Jamaikā netiek veikta pienācīga no Ķīnas importēto preču pārstrāde pirms to reeksportēšanas uz Savienību.

50 Lēmumā REM 03/07 Komisija, izvērtējusi visus šos pierādījumus, secināja, ka tie nepierāda, ka Jamaikas iestādes zināja par attiecīgajām neatbilstībām.

51 Savukārt par *Jampro* ziņojumu tā uzskata, ka šis 1998. gadā sagatavotais ziņojums nesniedz nekādu informāciju par to, kas šīm iestādēm bija zināms laikposmā no 2002. gada janvāra līdz 2005. gada martam, kurā notika attiecīgā importēšana. Šīm iestādēm adresētajā 2004. gada septembra vēstulē tās esot informētas tikai par to, ka ir aizdomas par attiecīgo sertifikātu EUR.1 derīgumu, kas vēl bija jāapstiprina turpmākā izmeklēšanā.

52 Jautājumā par Jamaikas oficiālo importa un eksporta statistiku Komisija norādīja, ka Jamaikas brīvajās zonās esošās preces netiek iekļautas statistikā un tāpēc minētā oficiālā statistika neesot ļāvusi konstatēt, ka Ķīnas izcelsmes tekstilšķiedras imports Jamaikā nebija pietiekams, lai saražotu to gatavās produkcijas daudzumu, kas pēc tam no šīm brīvajām zonām tika eksportēts uz Savienību. Lai to konstatētu, *OLAF* esot izmantojis Ķīnas oficiālo statistiku, kura Jamaikas muitas iestādēm tik un tā neesot bijis zināma.

53 Runājot par šo iestāžu norādītajām neatbilstībām, Komisija uzsvēra, ka, ja arī šīs iestādes patiešām kādreiz ir atklājušas, ka importa deklarācijās aprakstītās preces neatbilst konteineros esošajām, šīs neatbilstības neesot bijušas saistītas ar attiecīgo importētāju, par kuru ir pieņemts Lēmums REM 03/07, un esot turklāt ticami izskaidrotas kādā šā importētāja vēstulē izklāstītajos paskaidrojumos par pārkāpuma apstākļiem.

54 Visbeidzot jautājumā par kādā no Jamaikas brīvajām zonām strādājošo amatpersonu paziņojumiem Komisija uzsvēra, ka šos paziņojumus ir veikuši divi apsardzes dienesta darbinieki, kuriem ir uzdots kontrolēt iekļūšanu šajās brīvajās zonās un izkļūšanu no tām un kuru liecības – tās ieskatā – neļauj izdarīt secinājumus par to, vai Jamaikas muitas iestādēm bija faktiski zināms par attiecīgo uzņēmumu patieso darbību. Tā arī precizēja, ka šos paziņojumus ir atspēkojusi vienas no šīm brīvajām zonām pārvaldnieks.

55 Taču visupirms ir jākonstatē, ka Tiesai iesniegtajos lietas materiālos nav rodams nekas tāds, kas atspēkotu Komisijas vērtējumu, ka *Jampro* ziņojums attiecas uz citu laikposmu, nevis to, par kuru ir notikusi procedūra, kuras iznākumā ir pieņemts Lēmums REM 03/07, ka 2004. gada septembra vēstulē ir izklāstītas vienīgi aizdomas par iespējamām neatbilstībām un ka Jamaikas oficiālā statistika par importu un eksportu neattiecās uz Jamaikas brīvajās zonās esošajām precēm.

56 Konkrēti, tā kā *Jampro* ziņojums attiecas uz citu laikposmu, nevis to, par kuru ir notikusi procedūra, kuras iznākumā ir pieņemts Lēmums REM 03/07, Komisijai nevar pārmest, ka tā ir uzskatījusi, ka šā ziņojuma rezultāti nav attiecināmi uz šajā procedūrā aplūkoto laikposmu un ka līdz ar to minētais ziņojums pats par sevi nav pārliecinošs pierādījums par to, kas Jamaikas iestādēm īsti bija zināms minētajā procedūrā aplūkotajā laikposmā.

57 Turklāt arī par Komisijas konstatējumiem, ka šo iestāžu norādītās neatbilstības bija pieļāvis kāds cits importētājs, nevis tas, par kuru bija procedūra, kuras iznākumā tika pieņemts šis lēmums, un šis importētājs tās ir ticami izskaidrojis, ir jāteic, ka Tiesai iesniegtajos lietas materiālos nav rodams neviens apstāklis, kas šos konstatējumus atspēkotu.

58 Visbeidzot, tas pats ir sakāms arī par Komisijas konstatējumu, ka abu kādā no šīm brīvajām zonām strādājošo apsardzes darbinieku paziņojumus ir atspēkojis citas no šīm brīvajām zonām pārvaldnieks.

59 Taču, ievērojot šos Komisijas konstatējumus un vērtējumus, ir jāuzskata, ka Tiesai iesniegtajos lietas materiālos nav rodams neviens apstāklis, kas pierādītu, ka Komisija – uzskatīdama, ka šā sprieduma 49. punktā kopsavilkumā atreferētie pierādījumi, kas iesniegti procedūrā, kuras iznākumā ir pieņemts Lēmums REM 03/07, nedz katrs atsevišķi, nedz kopā ņemti nav tādi, ar kuriem būtu acīmredzami pierādīts, ka Jamaikas muitas iestādēm bija zināms, ka preces, par kurām bija šis lēmums, neatbilst nosacījumiem, kas vajadzīgi, lai tām varētu piemērot preferenciāla tarifa režīmu saskaņā ar Kotonū nolīgumu, – būtu pārsniegusi sev piekrītošo rīcības brīvību.

60 Līdz ar to nav konstatējams, ka Komisija, secinot, ka nav acīmredzami, ka Jamaikas muitas iestādes zināja, ka preces, par kurām bija Lēmums REM 03/07, neatbilst nosacījumiem, kas ir vajadzīgi, lai tām varētu piemērot preferenciāla tarifa režīmu saskaņā ar Kotonū nolīgumu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

61 Otrām kārtām, *Prenatal* apgalvo, ka Komisija, nekonstatējot, ka Jamaikas muitas iestādēm, ja tās būtu izpildījušas savu pienākumu veikt fiziskās pārbaudes, būtu bijis jāzina par šīm neatbilstībām, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

62 Lai iesniedzējtiesā pierādītu, ka Jamaikas muitas iestādēm bija par to jāzina, *Prenatal* atsaucas uz pierādījumiem, kas tika iesniegti procedūrā, kuras iznākumā Komisija pieņēma Lēmumu REM 03/07, un kas liecina par to, ka Jamaikas muitas iestādes tikai retos gadījumos noņēma aizzīmogojumus konteineriem, kuros atradās importētās izejvielas, vai pie Jamaikas brīvajās zonās strādājošajiem tekstilizstrādājumu ražotājiem pārliecinājās par to, vai tekstilšķiedru aušana patiešām ir veikta šajās zonās esošajos uzņēmumos.

63 *Prenatal* uzskata, ka *Jampro* ziņojumā rodamo konstatējumu, lielā skaita lūgumu veikt pēcmuitošanas pārbaudi attiecībā uz sertifikātiem EUR.1, kā arī Jamaikas oficiālās statistikas par tekstilšķiedras importu un gatavo preču eksportu dēļ šīm iestādēm atbilstoši 1. protokola 15. panta 5. punktam un

32. pantam esot bijušas jāveic fiziskās pārbaudes un jāsagatavo ziņojumi par Jamaikas brīvajās zonās veiktajām darbībām. Tomēr konstatējumi, kas izklāstīti Jamaikas *Trade Board* 2006. gada janvārī rīkoto sanāksmju protokolā, apstiprinot, ka minētās iestādes joprojām nebija ieviesušas fiziskas kontroles sistēmu, lai pārliecinātos par no šīm brīvajām zonām eksportēto apģērbu izcelsmi.

64 Lēmumā REM 03/07 Komisija, izvērtējusi visus šos pierādījumus, secināja, ka tie nepierāda, ka Jamaikas muitas iestādes – pamatā veicot dokumentu pārbaudes un tikai laiku pa laikam fiziskas kontroles – nebija izpildījušas savus kontroles pienākumus.

65 Lai pārbaudītu, vai Komisijai bija pamats izdarīt šādu secinājumu, vispirms ir jāizvērtē, kādi pienākumi šīm iestādēm izriet no 1. protokola.

66 Šajā ziņā šā protokola 15. panta 5. punkta pirmajā teikumā ir noteikts, ka sertifikātus EUR.1 izdodošās muitas iestādes "veic visus vajadzīgos pasākumus, lai pārbaudītu izstrādājumu noteiktas izcelsmes statusu un atbilstību citām šā protokola prasībām", tomēr nedz precizējot apstākļus, kādos šīs pārbaudes ir jāveic, nedz it īpaši – konkrētos tālab veicamos pasākumus. Proti, šīs tiesību normas otrajā teikumā ir teikts, ka "tām ir tiesības prasīt jebkurus pierādījumus un veikt jebkādas eksportētāja pārskatu pārbaudes vai citas vajadzīgās pārbaudes". Tāpēc vajadzīgo pārbaudes pasākumu noteikšanā šīm iestādēm ir plaša rīcības brīvība.

67 Tādējādi minētās tiesību normas formulējumā sertifikātus EUR.1 izdodošajām muitas iestādēm nav noteikts pienākums sistemātiski veikt fiziskas pārbaudes, un to apstiprina arī tās konteksts. Proti, saskaņā ar 1. protokola 15. panta 1. un 2. punktu sertifikātus EUR.1 eksportētājvalsts muitas iestādes izdod "pēc" eksportētāja vai viņa pilnvarota pārstāvja "rakstiska pieteikuma", kurā ir jābūt eksportētāja vai viņa pilnvarota pārstāvja pienācīgi aizpildītam sertifikātam EUR.1, kā arī pieteikuma veidlapai, kuru paraugi ir rodami Kotonū nolīguma IV pielikumā. Vēl šā 15. panta 3. punktā ir noteikts, ka eksportētājam, kurš iesniedz pieteikumu šāda sertifikāta saņemšanai, ir jābūt gatavam pēc minēto muitas iestāžu pieprasījuma jebkurā laikā iesniegt "visus attiecīgos dokumentus, kas apliecina attiecīgo izstrādājumu noteiktas izcelsmes statusu".

68 No šīm tiesību normām izriet, ka sertifikātu EUR.1 izdošanas procedūra būtībā ir rakstveida procedūra, kuras pamatā ir dokumentu iesniegšana. Tātad no 1. protokola 15. panta 1.–3. un 5. punkta, tos aplūkojot kopā, izriet, ka sertifikātus EUR.1 izdodošās iestādes, ja tās uzskata, ka tām iesniegtie dokumenti ir pietiekami un piemēroti, lai apliecinātu attiecīgo preču noteiktas izcelsmes statusu un pārējo 1. protokolā paredzēto nosacījumu ievērošanu, var aprobežoties ar dokumentu pārbaudi vien. Tādējādi šīm iestādēm nevar būt pienākuma sistemātiski fiziski pārbaudīt visas preces, attiecībā uz kurām tiek lūgts izdot sertifikātu EUR.1.

69 Runājot par šā protokola 32. pantu, ir jāatgādina, ka tā 1. punktā ir noteikts, ka izcelsmes apliecinājumu sekojošas pārbaudes ir veicamas "izlases veidā vai gadījumos, kad importētājvalsts muitas iestādēm ir pamatotas šaubas par šo dokumentu autentiskumu, attiecīgo izstrādājumu noteiktas izcelsmes statusu vai citu [minētā] protokola prasību izpildi". Tomēr šajā pantā nav noteikts, kādi pasākumi eksportētājvalsts iestādēm tālab ir jāveic, taču tā 3. punktā ir paredzēts, ka šīm iestādēm "ir tiesības pieprasīt jebkurus pierādījumus un veikt jebkādu eksportētāja pārskatu pārbaudi vai citu vajadzīgu pārbaudi". Tātad, kā savu secinājumu 51. punktā norāda arī ģenerāladvokāte, šajā tiesību normā šīm iestādēm nav uzlikts pienākums veikt fiziskas pārbaudes, nedz tās veikt ar kādu noteiktu regularitāti, ja vien šīs iestādes uzskata, ka citi pārbaudes pasākumi, piemēram, dokumentu pārbaude, ir pietiekami un piemēroti, lai apliecinātu attiecīgo preču noteiktas izcelsmes statusu un pārējo 1. protokolā paredzēto nosacījumu ievērošanu.

70 Tomēr šā protokola 32. panta 7. punktā ir noteikts, ka, "ja pārbaudes procedūra vai jebkura cita pieejamā informācija norāda, ka pārkāpti šā protokola noteikumi, ĀKK valsts pēc savas ierosmes vai pēc [Savienības] pieprasījuma pietiekami steidzami veic atbilstīgas izmeklēšanas vai organizē tās, lai atklātu un nepieļautu šādus pārkāpumus, un šim nolūkam attiecīgā ĀKK valsts var uzaicināt [Savienību] piedalīties šajās izmeklēšanās".

71 No tā izriet, ka ĀKK eksportētājvalstij, ja eksistē pazīmes, kas rada aizdomas par neatbilstību attiecīgo preču izcelsmes ziņā, ir jāveic izmeklēšanas, kas vajadzīgas, lai atklātu vai nepieļautu 1. protokola noteikumu pārkāpumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 15. decembris, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 31. un 32. punkts). Taču šo vajadzīgo izmeklēšanas pasākumu vidū var būt arī fiziskās pārbaudes.

72 Turpretim, ja šādu pazīmju nav, sertifikātus EUR.1 izdodošās iestādes būtībā drīkst aprobežoties ar dokumentu pārbaudēm, fiziskas pārbaudes veicot tikai laiku pa laikam.

73 Tieši šo apsvērumu gaismā ir jāizvērtē, vai Komisija – nepieļaudama kļūdu tiesību piemērošanā – Lēmumā REM 03/07 varēja secināt, ka Jamaikas muitas iestādes ir izpildījušas tām 1. protokolā noteiktos pārbaudes pienākumus.

74 Šai ziņā no paša Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta trešās daļas formulējuma izriet, ka Komisijas kontrole aprobežojas vienīgi ar to, ka tā pārbauda, vai iesniegtie pierādījumi apliecina, ka eksistē acīmredzamas pazīmes, kas liecina, ka Jamaikas muitas iestādes, iespējams, nav ievērojušas minētajā protokolā noteikto.

75 Runājot par šā sprieduma 62. un 63. punktā kopsavilkumā atreferētajiem pierādījumiem, ir jāteic, ka Lēmumā REM 03/07 Komisija ir ņēmusi vērā *Jampro* ziņojumā rodamos konstatējumus par ievērojamām atšķirībām starp vienā no Jamaikas brīvajām zonām esošo uzņēmumu ražošanas jaudām un gatavo apģērbu eksporta apjomu. Tomēr tā norādīja, ka šīs atšķirības attiecas uz citu, nevis aplūkojamo laikposmu un ka tāpēc šīs atšķirības uz šo laikposmu nav attiecināmas. Tā arī piebilda, ka Jamaikas iestādes uzskatīja, ka šīs atšķirības izriet no apstākļa, ka šajā ziņojumā nav pilnībā ņemts vērā attiecīgajos uzņēmumos faktiski praktizētais darba laiks.

76 Jautājumā par Jamaikas muitas iestādēm izteiktajiem lūgumiem veikt pēcmuitošanas pārbaudes Komisija uzsvēra, ka liels skaits šo lūgumu bija par sertifikātos EUR.1 uzlikto zīmogu autentiskumu, nevis par preferenciālās izcelsmes noteikumu piemērošanu. Tā precizēja, ka, lai arī divos gadījumos atbildēs, ko šīs iestādes bija sniegušas uz šādiem lūgumiem, bija minētas atšķirības starp Jamaikas brīvajā zonās esošo uzņēmumu ražošanas jaudām un eksportētās gatavās produkcijas apjomu, šīs atbildes bija par kādu agrāku laikposmu, nevis to, par kuru bija procedūra, kuras iznākumā tika pieņemts Lēmums REM 03/07. Visbeidzot, Lēmumā REM 03/07 Komisija izklāstīja šā sprieduma 52. punktā atgādinātos iemeslus, kāpēc Jamaikas oficiālā importa un eksporta statistika neļauj konstatēt, ka Ķīnas izcelsmes tekstilšķiedras imports Jamaikā nebija pietiekams, lai saražotu to gatavās produkcijas daudzumu, kas pēc tam no šīm brīvajām zonām tika eksportēts uz Savienību.

77 Taču vispirms ir jāatgādina – kā izriet no šā sprieduma 55. punkta – ka Tiesai iesniegtajos lietas materiālos nav rodams nekas tāds, kas atspēkotu to, ka *Jampro* ziņojumā konstatētās ievērojamās atšķirības starp attiecīgo vienā no Jamaikas brīvajām zonām esošo uzņēmumu ražošanas jaudām un gatavo apģērbu apjomu, kas no šīs zonas tika eksportēts uz Savienību, attiecas uz citu laikposmu, nevis to, par kuru ir notikusi procedūra, kuras iznākumā ir pieņemts Lēmums REM 03/07. Līdz ar to Komisijai nevar pārmest, ka tā uzskatīja, ka šīs atšķirības nav attiecināmas uz šajā procedūrā aplūkoto laikposmu.

78 Turklāt ir iespējams, ka minētās atšķirības izrietēja nevis no tā, ka no Ķīnas uz Jamaiku importētie gatavie apģērbi būtu no Jamaikas krāpnieciski eksportēti kā Jamaikas izcelsmes prece, bet gan no tā, ka šajā ziņojumā netika ņemts vērā šajos uzņēmumos faktiski praktizētais darba laiks.

79 Savukārt, runājot par Jamaikas muitas iestādēm adresētajiem lūgumiem veikt pēcmuitošanas pārbaudes, ir jānorāda, ka, ciktāl šo iestāžu atbildes attiecās uz noteiktu Jamaikas uzņēmumu ražošanas jaudām, Tiesai iesniegtajos lietas materiālos nav rodams nekas tāds, kas atspēkotu Komisijas konstatējumu, ka šīs atbildes attiecās uz citu laikposmu, nevis to, par kuru bija procedūra, kuras iznākumā tika pieņemts Lēmums REM 03/07.

80 Visbeidzot, tas pats ir sakāms arī par šā sprieduma 52. un 76. punktā kopsavilkumā atreferētajiem konstatējumiem, ka Jamaikas oficiālajā statistikā nebija rodama neviena pazīme, kas būtu attiecināma uz Jamaikas brīvajās zonās esošajām precēm.

81 Ciktāl *Prenatal* Tiesā apgalvo, ka atšķirības, kas *Jampro* ziņojumā ir konstatētas starp attiecīgo uzņēmumu ražošanas jaudām un gatavo apģērbu eksporta apjomu, neesot izskaidrojamas ar šajos uzņēmumos faktiski praktizētā darba laika neņemšanu vērā, ir jākonstatē, ka šis uzņēmums neapstrīd, ka šis ziņojums attiecās uz citu laikposmu, nevis to, par kuru bija procedūra, kuras iznākumā tika pieņemts Lēmums REM 03/07, un ka tas nav pierādījis, ka minētais ziņojums tik un tā būtu relevants arī attiecībā uz pamatlietā aplūkoto laikposmu. Līdz ar to šis arguments ir jānoraida kā neefektīvs.

82 Runājot par dokumentiem, ko *Prenatal* iesniegusi jautājumā par Jamaikas muitas iestāžu atbildēm uz lūgumiem veikt pēcmuitošanas pārbaudes, ir jānorāda, ka šajos dokumentos nav konkretizētas preces, kuru Jamaikas izcelsmi šīs iestādes ir apliecinājušas, un tāpēc no tiem nav izdarāmi secinājumi, kas būtu relevanti, izvērtējot Lēmumu REM 03/07.

83 Līdz ar to nedz *Prenatal* argumentācija, nedz šā sprieduma 62. un 63. punktā kopsavilkumā atreferētie pierādījumi, uz kuriem tā atsaucas, nav tādi, kas varētu atspēkot konstatējumus un vērtējumus, ko Komisija veikusi Lēmumā REM 03/07, vai katrs atsevišķi vai kopā ņemti pierādīt, ka eksistē acīmredzamas pazīmes, kas liecinātu, ka Lēmumā REM 03/07 aplūkotās preces no šajās brīvajās zonās esošajiem uzņēmumiem neatbilst nosacījumiem, kas vajadzīgi, lai tām varētu piemērot preferenciāla tarifa režīmu saskaņā ar Kotonū nolīgumu.

84 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka Tiesai iesniegtajos lietas materiālos nav redzama neviena kļūda tiesību piemērošanā, ko Komisija būtu pieļāvusi ar to, ka tā – izmantodama tai piešķirto rīcības brīvību – secināja, ka nav acīmredzami, ka Jamaikas muitas iestādes nav izpildījušas savus pārbaudes pienākumus, kas izriet no 1. protokola 15. panta 5. punkta un 32. panta.

85 Ievērojot visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir secināms, ka, izvērtējot Lēmumu REM 03/07, ņemot vērā Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, nav konstatēts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt minētā lēmuma spēkā esamību.

Par īpašas situācijas Muitas kodeksa 239. panta izpratnē esamību

86 No lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu sniegtās informācijas izriet, ka *Prenatal* apgalvo, ka Komisija, neizmantodama instrumentus, kas tālab paredzēti Kotonū nolīguma 1. protokola 31. panta 2. punktā, kā arī 37. panta 2. punktā, neesot izpildījusi savu pienākumu parūpēties par tā pareizu piemērošanu un ka šī neizpilde, kā atgādināts šā sprieduma 37. punktā, radot īpašu situāciju Muitas kodeksa 239. panta izpratnē.

87 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisijas nepilnīga kontrole pār Kotonū nolīguma pareizu piemērošanu var radīt īpašu situāciju Muitas kodeksa 239. panta izpratnē. Proti, kā izriet no LES 17. panta 1. punkta, Komisijai kā Līgumu un saskaņā ar tiem noslēgto nolīgumu uzraudzītājai ir jānodrošina, lai trešā valsts pareizi piemērotu saistības, ko tā ir uzņēmusies saskaņā ar nolīgumu, kas noslēgts ar Savienību, izmantojot nolīgumā vai saskaņā ar to pieņemtajos lēmumos paredzētos līdzekļus (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2008. gada 25. jūlijs, *C.A.S.*/Komisija, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 92. un 95. punkts).

88 Turklāt šis pienākums izriet arīdzan no paša Kotonū nolīguma. Tādējādi šā nolīguma 3. pantā, lasot to kopsakarā ar LES 17. panta 1. punktu, ir prasīts, lai Komisija veiktu visus lietderīgos vispārīgos vai konkrētos pasākumus no šā nolīguma izrietošo saistību izpildes nodrošināšanai. Vēl saskaņā ar Kotonū nolīguma 15. panta 1. punktu Komisija kā Savienības pārstāve piedalās Ministru padomes un dažādo šajā nolīgumā paredzēto komiteju darbā. Turklāt saskaņā ar minētā nolīguma IV pielikuma 36. panta 1. punktu šo iestādi katrā ĀKK valstī vai katrā reģionālā grupējumā, kas to skaidri pieprasa, pārstāv delegācija, un tādējādi tā var būt vismaz ticami informēta par šajās valstīs notiekošo tiesību attīstības gaitu un konkrēti par stāvokli Kotonū nolīguma piemērošanā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2008. gada 25. jūlijs, *C.A.S.*/Komisija, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 96.–98. punkts).

89 Šajā gadījumā, runājot, pirmām kārtām, par 1. protokola 31. panta 2. punktu, ir jāatgādina, ka šajā tiesību normā ir paredzēts, ka gan Savienība, gan ĀKK valstis "ar kompetento muitas pārvalžu starpniecību palīdz viena otrai, pārbaudot pārvadājumu sertifikātu EUR.1, faktūrrēķina deklarāciju vai piegādātāja deklarāciju autentiskumu un šajos dokumentos sniegtās informācijas pareizību".

90 Tādējādi Komisijai, kā savu secinājumu 56. punktā norāda ģenerāladvokāte, ir īpaši rūpīgi jāpārliecinās, ka ĀKK valstis pienācīgi pilda pienākumus, ko tās uzņēmušās saskaņā ar šo nolīgumu, jo vienpusējs preferenciāla tarifa režīms minētajā nolīgumā ir paredzēts tikai no šīm valstīm ievestajām precēm.

91 Tomēr no 1. protokola 31. panta 2. punkta formulējuma izriet, ka ĀKK valstis kopīgi ar Savienību ir atbildīgas par šo dokumentu autentiskuma un minētajos dokumentos sniegtās informācijas pareizības pārbaudi. Proti, pārliecināties par produktu izcelsmi, lai pārbaudītu 1. protokola 31. panta 2. punktā paredzētajos dokumentos sniegtās informācijas pareizību, visupirms ir eksportētājas ĀKK valsts pienākums un – ciktāl tas attiecas uz Savienību – importētājas dalībvalsts pienākums saskaņā ar 1. protokola 32. pantu. Tomēr Komisijai no šīm valstīm ir jāizdibina situācijas attīstība un vajadzības gadījumā jāveic pienācīgi pasākumi, lai nodrošinātu pareizu Kotonū nolīguma piemērošanu.

92 Šajā gadījumā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka 2003. gadā Vācijas iestādes vērsa Komisijas uzmanību uz pazīmēm, kas, viņuprāt, liecina, ka sertifikāti EUR.1, ko Jamaikas muitas iestādes izdevušas attiecībā uz apģērbiem, iespējams, nav atbilstoši 1. protokolam. Tā rezultātā *OLAF* 2004. martā uzsāka izmeklēšanu, savukārt 2004. gada septembrī Jamaikas iestādēm tika darīts zināms par iespējamām neatbilstībām, un 2005. gada februārī un martā pēc šo iestāžu uzaicinājuma tika veikti apmeklējumi uz vietas.

93 Tādējādi ir redzams, ka Komisija par šo jautājumu ir sazinājusies ar gan eksportētājas ĀKK valsts, gan importētājas dalībvalsts muitas iestādēm un ka tā ir savlaicīgi veikusi pasākumus, kuru rezultātā ir izdevies atklāt *OLAF* 2005. gada ziņojumā konstatētās neatbilstības. Turklāt nav strīda par to, ka šā ziņojuma rezultātā Jamaikas iestādes anulēja sertifikātus EUR.1, kas bija izdoti attiecīgajā laikposmā, tādējādi izbeidzot attiecīgās neatbilstības. Šajos apstākļos nevar apgalvot, ka Komisija nav izpildījusi tai saskaņā ar 1. protokola 31. panta 2. punktu noteikto pienākumu sniegt palīdzību.

94 Otrām kārtām, runājot par 1. protokola 37. pantu, ir jānorāda, ka, lai arī Komisija piedalās šajā pantā paredzētās Muitas sadarbības komitejas darbā, no paša šā panta 1. punkta formulējuma izriet, ka šīs komitejas uzdevums ir īstenot administratīvo sadarbību, lai nodrošinātu pareizu un vienveidīgu šā protokola piemērošanu, taču ne pašai pārbaudīt šo piemērošanu.

95 Šādu minētās komitejas misijas interpretāciju apstiprina pārējie šā 37. panta noteikumi. Proti, šā panta 2. punktā ir noteikts, ka Muitas sadarbības komiteja pārbauda izcelsmes noteikumu piemērošanas ietekmi uz ĀKK valstīm un īpaši uz vismazāk attīstītajām ĀKK valstīm un šīs pārbaudes rezultātā tiek pieņemti nevis komitejas lēmumi, bet gan vienīgi ierosinājumi Ministru padomei. Vēl, lai arī minētā komiteja saskaņā ar minētā 37. panta 3. punktu, lasot to kopsakarā ar 1. protokola 6. pantu, var lemt par šā protokola noteikumu par izcelsmi iespējamu piemērošanu attiecībā uz precēm, kas ietver dažādu izcelsmi kumulējošus izejmateriālus, kā arī saskaņā ar minētā protokola 37. panta 4. punktu un 38. pantu – par noteiktām atkāpēm no 1. protokola, šajās tiesību normās Muitas sadarbības komiteja

tomēr nav apveltīta nedz ar pilnvarām pašai pārbaudīt, vai ĀKK valstis pareizi piemēro izcelsmes noteikumus, nedz lemt par to, kas darāms gadījumā, kad šie noteikumi, iespējams, netiek ievēroti. Līdz ar to uz 1. protokola 37. panta 1. punktu nav pamata atsaukties, lai pierādītu, ka Komisija – apstākļos, kuru rezultātā tika pieņemts Lēmums REM 03/07, – neesot izpildījusi savu pienākumu rūpēties par pareizu Kotonū nolīguma piemērošanu.

96 Līdz ar to Komisijai nevar pārmest, ka tā nebūtu izpildījusi savu pienākumu rūpēties par pareizu Kotonū nolīguma piemērošanu situācijā, kuras rezultātā tika pieņemts Lēmums REM 03/07. Tādējādi *Prenatal* nav pierādījusi, ka Komisija, Lēmumā REM 03/07 secinādama, ka nav īpašas situācijas Muitas kodeksa 239. panta izpratnē, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

97 Ievērojot iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir atbildams, ka, izvērtējot šo lēmumu Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta, kā arī šā kodeksa 239. panta gaismā, nav konstatēts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt minētā lēmuma spēkā esamību.

Par otro līdz ceturto jautājumu

98 Ar saviem otro līdz ceturto jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai tad, ja dokumentāciju saistībā ar pieteikumu par ievedmuitas nodokļu atmaksāšanu Komisija nosūta atpakaļ valsts muitas iestādēm, šīm iestādēm ir saistošs Komisijas vērtējums, ka attiecīgā pieteikuma pamatā esošās situācijas faktiskie un tiesiskie apstākļi ir salīdzināmi ar kāda cita Komisijai jau iesniegta pieteikuma situācijas apstākļiem, vai arī minētās iestādes – pretēji Komisijas vērtējumam – drīkst secināt, ka šīs situācijas nav salīdzināmas.

99 Komisija apgalvo, ka otrais līdz ceturtais jautājums nav pieņemami, jo Spānijas muitas iestādes un iesniedzējtiesa vienprātīgi uzskatot, ka faktiskie un tiesiskie apstākļi situācijā, par kuru ir pamatlietā aplūkotais pieteikums atmaksāt ievedmuitas nodokļus, ir salīdzināmi ar tiem, kas raksturo situāciju, par kuru bija pieteikums, par kuru tika lemts Lēmumā REM 03/07, un tāpēc, lai izspriestu pamatlietu, atbilde uz šiem jautājumiem neesot vajadzīga. Šo pašu apsvērumu dēļ *Prenatal* uzskata, ka ceturtais jautājums ir hipotētisks un līdz ar to nepieņemams.

100 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tiek prezumēts, ka jautājumi par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi pašas uz savu atbildību noteiktajos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros, kuru pareizība Tiesai nav jāpārbauda, ir atbilstoši. Tiesai ir iespējams atteikties lemt par valsts tiesas iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu vienīgi tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saiknes ar faktisko situāciju pamatlietā vai pamatlietas priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2019. gada 28. marts, *Cogeco Communications*, C-637/17, EU:C:2019:263, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

101 Šajā gadījumā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu rodamā informācija liecina par to, ka valsts muitas iestādes, pārņemdamas Komisijas vērtējumu, ka šā pieteikuma pamatā esošās situācijas faktiskie un tiesiskie apstākļi ir salīdzināmi ar apstākļiem, kas raksturo situāciju, par kuru ir pieņemts Lēmums REM 03/07, jau ir izlēmušas par *Prenatal* pieteikumu par ievedmuitas nodokļu atmaksu un ka šādam vērtējumam piekrīt gan iesniedzējtiesa, gan *Prenatal*. Turklāt no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem neizriet, ka valsts iestādes pamatlietā būtu izdevies pārliecināt par to, ka minētās situācijas nav salīdzināmas.

102 Šajos apstākļos ir skaidri redzams, ka, lai izspriestu pamatlietu, atbilde uz otro līdz ceturto jautājumu nav vajadzīga un ka līdz ar to lūgtā Savienības tiesību interpretācija ir hipotētiska šā sprieduma 100. punktā atgādinātajā izpratnē.

103 Līdz ar to otrais līdz ceturtais prejudiciālais jautājums ir jāatzīst par nepieņemamiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

104 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Izvērtējot Komisijas Lēmumu COM(2008) 6317, galīgā redakcija, (2008. gada 3. novembris), kurā ir konstatēts, ka konkrētajā lietā (Lieta REM 03/07) ievedmuitas nodokļu *a posteriori* iegrāmatošana ir pamatota un šo nodokļu atlaišana nav pamatota, ņemot vērā Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, redakcijā ar grozījumiem, kas tajā izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2700/2000 (2000. gada 16. novembris), 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu un 239. pantu, nav konstatēts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt šā lēmuma spēkā esamību.

[Paraksti]